

Den kristna kyrkans framtid

Ur Timo Junkkaalas föreläsning vid Kyrkfolkets bibeldag, som hölls i Lahtis i mars 2013

När vi senaste höst på mötena för det andliga livets fördjupande (Hengelliset syventymispäivät) tangerade läget i kyrkan och dess framtid, skrev tidningen Kotimaa att vi i onödan målar i dystra färger. När sedan kyrkans fyraårsberättelse utkom samma höst och gav en ännu mörkare bild av situationen än vad vi hade gett, sade ärkebiskopen att man ”med felaktiga frågor fått felaktigt resultat.” Det var igen fel på spegeln, därför att man inte gillade vad man såg. Men frågan om vi ger en för dyster bild dök igen upp i mitt sinne när jag började förbereda detta tal. Är vi pessimister? Är situationen bättre än vad vi låter förstå?

– Utan Urho Muroma kan man knappast hålla en sammankomst i femte väckelsens sammanhang så jag skall citera honom. Han skrev i tiden att ”församlingen endast kan leva av den Kristus, vars bild den Helige Ande har tecknat på Bibelns blad.”

– Det är som om Muroma skulle ha hört den senaste tidens diskussioner när han fortsätter: ”Om jag säger att jag tror på Kristus, men inte tror på Ordet, som uppenbarar för mig vem Kristus är, då är det ofrånkomligt att jag tror på en annan Kristus än Guds Kristus.” Muroma ansåg att den vetenskapliga bibelforskningen var nödvändig och nyttig, men såg att det kring den fanns en sådan rationalism och modernism där man tar avstånd från alla centrala trossatser. Enligt honom finns inget farligare än en teologi, som har lös-

Foto: Anne Lepikko

gjort sig från Guds uppenbarelse och församlingens tro. ”Den egensinniga teologin” är enligt Muroma som en bakterie, som ”förvandlar blodet till vatten och så förorsakar döden.”

– Bredvid de exegetiska irrfärderna har också en annan funnits. Margaret Wentte, en av Kanadas mest kända kolumnister, kom senaste sommar med en fin formulering. Hon skrev att den tidigare så betydelsefulla förenade protestantiska kyrkan i Kanada nu bokstavligen är döende. Om de äldre medlemmarna konstaterade hon att de tror på många saker, men till dem hör inte nödvändigtvis Gud.

– Tyvärr finns det många kyrkor i vår värld som är i motsvarande situation. Det intressanta i Wenttes skrivelse var att hon sade var kyrkans utförsbacke har börjat. Kyrkorna gjorde enligt henne ett stort misstag när de på 1960-talet började bygga framtiden med tolerans, jämlikhet och progressivitet på programmet. Den sociala rättvisan blev kyrkans evangelium. Andligheten och gudsförhållandet byttes mot samhällseliga teman. Resultatet är enligt

Wente att liberala kyrkor, som hade gjort en sådan programförändring, nu håller nu på att rasa samman.

– Om budskapet fördunklas och allt mera börjar lika urvattnade politiska program, upphör kyrkan att i egentlig mening vara en kristen kyrka, trots att verksamheten fortsätter. På en sådan väg förverkligas det satiriska påpekandet, att även om Gud skulle dö så skulle kyrkan inte märka någonting.

– Nu är alla traditionella kyrkor i Europa i gungning. Människor lämnar kyrkorna i stora skaror. Detta sker inte enbart i öst, som urholkats av den kommunistiska materialismen, utan också i väst, som andligt utarmats av den nyliberalistiska materialismen. Man påstår redan att de traditionella protestantiska kyrkorna kommer att försvinna, kvar blir endast den romersk-katolska kyrkan och den ortodoxa kyrkan samt vissa karismatiska och evangelikala kyrkor.

– Lutheranerna har på ett liknande sätt många alternativa möjligheter att försvinna från världskartan. Ett sätt är medlemsbortfallet och i och med det tynar kyrkan sakta bort. Utskrivningar ur kyrkan sker i de flesta lutherska kyrkor i väst – liksom också i de flesta traditionella kyrkor – med sådan fart, att om samma takt fortsätter kan man börja räkna hur många decennier som behövs förrän den sista lämnar kyrkan och släcker ljuset, kanske någonstans i Würtembergs pietistiska område, eller i bibelbältet i Norge eller det svenskspråkiga Österbotten.

– Så ännu en tes. Det viktiga är inte enbart att kyrkans undervisning sker i enlighet med Guds Ord. Samma krav gäller vårt liv. Om det som tidigare sades om troheten mot Guds Ord gällde tro på den Kristus, som Bibeln talar om, och trohet i Ordets förkunnelse, så är det väsentliga

både i den kristna kyrkans och i vars och ens liv att vi i vårt liv följer Guds vilja. Då gäller det framför allt att visa kärlek till våra medmänniskor.

– Den sista frågan handlar till slut hur vi kommer ända fram. Den kristna kyrkan har en god och ljus framtid. Vår fråga är denna: är vi med i den framtiden? Alltså i den skara, som i Uppenbarelseboken beskrivs med orden ”dessa är de som kommer ur den stora bedrövelsen och som har tvättat sina kläder vita i Lammets blod”. Det betyder, att hem till Guds himmel kommer de, vilkas synder har förlåtits på grund av Jesu försoningsverk.

– Det berättas att när regenten i det gamla Österrike-Ungern begrovs, hade man för vana att börja begravningen med stängda dörrar när regentens stoft hämtades till kyrkan. Begravningsföljet skulle klappa på kyrkans port och när man inifrån kyrkan frågade: ”Vem vill komma in?” svarade man: Österrikes kejsare och Ungerns apostoliska kung.” Inifrån kyrkan svarade man: ”jag känner inte honom.” När en ny fråga ställdes var svaret: ”Jag känner inte honom.” Efter den tredje knackningen på kyrkans dörr och som svar på frågan ”vem vill komma in?” svarade man: ”En fattig syndare.” Då löd svaret: ”honom känner jag.” Och kyrkans dörr öppnades.

– Lösenordet är fortfarande detsamma: ”Jesus Kristus, Guds Son, förbarma dig över mig, syndare.” När vi mitt i all vända får tro på Frälsaren, när vi håller fast vid honom och hans Ord, då bevarar han oss i alla skeden. Den onde har redan förlorat, trots att han ännu härjar. Hemmets strand syns redan. Oberoende av hur det nu ser ut så har vi ingen nöd. Korset står, graven är fortfarande tom och dörren till himlen är öppen – för syndare.